

El cinema espiritual que arriba

1. *Lo que de verdad importa*, de Paco Arango.

L'Alex és un enginyer mecànic anglès incapaç de posar ordre a la seva vida, però quan la seva botiga de reparació d'aparells electrònics *El curandero* és a punt de fer fallida, un familiar que no sabia que tenia s'ofereix per solucionar els problemes a canvi que es traslladi un any al Canadà, el lloc d'origen dels seus avantpassats.

Una pel·lícula sobre la fe que no tracta de la fe, una pel·lícula sobre la gràcia que tracta de la llibertat, una pel·lícula realista que tracta sobre la transcendència del que és ordinari.

2. *Queen of Katwe* (2016), de Mira Nair.

El 2012, la Phiona era una nena d'Uganda que va sortir dels barris pobres de Katwe per convertir-se en una gran mestra d'escacs de fama mundial. Aquesta és la seva història. Als barris pobres de Kampala s'amaguen moltes possibilitats perdudes. Una organització cristiana facilita l'aprenentatge dels escacs per promocionar la formació de la intel·ligència dels infants i obrir-los al futur.

Una bonica història que assenyalava la importància del compromís per l'equitat.

3. *El joven Mesías* (2016), de Cyrus Nowrasteh.

Estrenada per la Quaresma del 2016 als Estats Units, va rebre un gran suport de bisbes i pastors de les diferents esglésies. Basada en el llibre d'Anne Rice titulat *El Mesías: El niño judío*, explica la història del petit Jesús, que intenta comprendre el sentit dels seus poders extraordinaris i de situar-se davant de l'antagonisme del mal.

Una representació difícil, amb els riscos

dels relats apòcrifs de la infància i massa simplificacions en la presentació del que és sobrenatural en la persona d'un nen de carn i ossos. En veurem el resultat.

4. *L'ami, François d'Assise et ses frères* (2016),

de Renaud Fely, Arnaud Louvet.

Una nova proposta sobre la vida de sant Francesc en els temps de la *Lauda-to Si*. Com a Roberto Rosellini, Liliana Cavani i Franco Zeffirelli, la figura del Pobrissó d'Assís atrau ara dos directors francesos en la seva primera pel·lícula.

Centrada en dues tensions dramàtiques basades en els eixos de la regla de vida de Francesc i els mecanismes de poder, d'una banda; i de l'altra, en l'estranya sinergia entre l'amistat amb Déu i l'amistat humana. Amb una rigorosa posada en escena i amb la introducció del cant, aquesta proposta ofereix prou atractiu.

5. *Incerta glòria* (2017), d'Agustí Villaronga.

La magnífica novel·la de l'escriptor cristià Joan Sales, el Dostoievski català, portada a la pantalla pel realitzador de la premiada *Pa negre*.

Basada en un tríptic de narradors: un jove tinent petit burgès, Lluís de Brocà, que es troba al Front d'Aragó; la seva promesa, Trini Milmany, que viu a la rereguarda de Barcelona la duresa de la guerra civil i la seva crisi personal; i en Cruells, un seminarista i soldat republicà que acaba de sacerdot desencantat a la postguerra. Des d'ells s'introdueix el veritable protagonista, Juli Soleràs, i l'enigmàtica Carlana.

Peio Sánchez

Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

La posada en cinema d'aquesta obra, tan suggeridora com plena de dificultats, vol ressaltar la part emocional, però esperem que faci justícia a les intencions profundes de l'autor.

6. *Últimos días en el desierto* (2015), de Rodrigo García.

Film sobre les temptacions de Jesús (Ewan McGregor) que es va estrenar al Sundance Film Festival el 25 de gener del 2015.

Els 40 dies de pregària i de dejuni al desert que culminen amb la trobada amb una família de nòmades. Allà es forgen els dubtes de Jesús sobre la seva missió atíats pel diable (també representat amb McGregor) que l'interroga sobre el futur, la mort i el dolor. Nou intent, limitat és clar!, que planteja el problema de la consciència de Jesús entre la humanitat i la divinitat.

7. *Le confessioni* (2016),

de Roberto Andò.

Els economistes més importants del món es reuneixen en el marc d'una reunió del G-8 a Heilingedamm, la costa turística alemanya, en un hotel de luxe. Un dels misteriosos convidats és Salus (Toni Servillo) un monjo italià, convidat per Daniel Rochè (Daniel Auteuil), director del Fons Monetari Internacional. Vol que el monjo cartoxià el confessi, aquella mateixa nit, en secret. L'endemà, Rochè apareix mort.

«El món és injust. La democràcia és una mentida. Als parlaments només hi ha ànimes mortes. Els polítics d'avui són il·lusionistes, els homes de negocis al cap i a la fi.» Aquesta confessió sobre l'estat de la societat emmarca aquesta pel·lícula de suspens polític i crítica social amb certs tocs d'absurd kafkià.